ἀπείρου αὐτῶν σεβασμοῦ καὶ τῆς ἁπλέτου ἀγάπης. Τότε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν διερχομένων ἔρραιναν ἄνθη καὶ μῦρα, τότε ἐν τῇ ὄψει καὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν κατέρρευσαν δάκρυα τρυφερᾶς συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης!... 'Αλλ' ὅτε ὑπὸ φθονεροῦ καὶ βασκάνου δαίμονος ἠνάφθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἱερᾶς ταύτης φάλαγγος ἡ ὀλεθρία δὰς τῶν ἀγενῶν παθῶν τῆς ἡμέρας, ὅτε τὴν Φάλαγγα, ἁρπαγεῖσαν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν προτέρων αὐτῆς ὁδηγῶν, δὲν διώκει πλέον τὸ αἰώνιον πνεῦμα τοῦ Πανεπιστημίου, ἀλλὰ τὰ ἐφήμερα πάθη τῶν φατριῶν διὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἀμέσου ἐπενεργείας ἀλλοτρίων στοιχείων, ἡ Φάλαγξ, φεῦ! τότε πλέον δὲν ἦτο τὸ περικλυτὸν ἐκεῖνο καὶ ἀξιάγαστον σῶμα τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐνθουσιώδους 'Επαναστάσεως!».

***

Στὴ Φάλαγγα ὑπηρέτησαν κατὰ τὸ πρῶτο ἔτος 600 φοιτηταί, σὲ 5 λόχους. Τὸ δεύτερο ἔτος 840, σὲ 6 λόχους. Κατὰ τὸ τρίτο ἔτος, ὅταν ἐπανελήφθησαν τὸ φθινόπωρο τὰ μαθήματα τῶν διαφόρων Σχολῶν, δὲν γινότανε κανεὶς λόγος γιὰ τὴ Φάλαγγα... Καὶ πέρασαν ἔτσι τρία ἔτη χωρὶς ἡ Φάλαγξ νὰ λειτουργήσῃ.

Ἐξαφνα, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1873, οἱ φοιτηταὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦν τὴν ἀναδιοργάνωσι τῆς Φάλαγγος, στηριζόμενοι στὸ Ψήφισμα τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς 8 Δεκεμβρίου 1862. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ φοιτηταὶ ὑπεκινοῦντο ἀπὸ πρόσωπα ἐκτὸς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἕνα πολιτικὸ κόμμα ἤθελε νὰ ἔχῃ ἐνόπλους τοὺς φοιτητάς, γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ στὴν κατάλληλη περίστασι καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία! Ἡ κίνησις αὐτὴ τῶν φοιτητῶν γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ζωηρή, ἔπαιρνε ὀχλαγωγικὸ χαρακτῆρα καὶ ἀνησύχησε τὴν Κυβέρνησι, ἡ ὁποία ἔλαβε δραστήρια μέτρα.

Στὴν ἀρχὴ ἡ Δημοτικὴ Ἀστυνομία ἔστειλε τοὺς κλητῆρες της. Ἀλλ' οἱ φοιτηταὶ τοὺς ἔστρωσαν στὸ ξῦλο καὶ τοὺς ἔδιωξαν. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, ποὺ οἱ φοιτηταὶ ἔκαναν διαδήλωσι — στὴν ὁποίαν ἀναμίχθηκαν καὶ κομματικὰ στοιχεῖα — ἡ Κυβέρνησις ἔστειλε ἐναντίον των ἐφίππους χωροφύλακες. Ἡ συμπλοκὴ ἄναψε σφοδρή, πολλοὶ φοιτηταὶ ἐτραυματίσθησαν ἀπὸ τὰ σπαθιὰ τῶν ἐφίππων, καὶ ἑπτὰ χωροφύλακες ἔπεσαν ἀπὸ τ' ἀλογά τους, τραυματισμένοι μὲ λιθάρια, ξῦλα κλπ. Τὶς ἀκόλουθες τρεῖς ἡμέρες τὰ γύρω τοῦ Πανεπιστημίου εἶχαν μεταβληθῆ σὲ πεδίον μάχης, μὲ ἐπεισόδια ἐφίππων καὶ ἐπεμβάσεις τῶν εὐζώνων...

Τέλος, ὅταν ἀπεκατεστάθη ὁπωσδήποτε ἡ τάξις καὶ ξανάρχισαν τὰ μαθήματα, ἕνα πρωῒ μπῆκαν ἄξαφνα στὸ Πανεπιστήμιο κλητῆρες καὶ χωροφύλακες καὶ ζητοῦσαν νὰ βροῦν ὅπλα καὶ πυρομαχικά...

Ἡ Πρυτανεία καὶ ἡ Σύγκλητος ἐταράχθηκαν γιὰ τὰ συμβαίνοντα καί, ἀφοῦ προσπάθησαν μὲ πατρικὲς συμβουλὲς καὶ κάθε τρόπο νὰ συγκρατήσουν τοὺς φοιτητάς, ὅλοι οἱ καθηγηταί, μὲ τὸν Πρύτανι ἐπὶ κεφαλῆς, ἐπῆγαν στὸν Ὑπουργὸ τῆς Παιδείας καὶ τοῦ παρέστησαν τὴν ἄτοπη καὶ παράνομη διαγωγὴ τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ Ὑπουργὸς ἐδέχθη μὲ γνωστότητα τὴ Σύγκλητο καὶ ἐδικαίωσε τὴν ἐπέμβασι τῆς ἐξουσίας. Ἡ Σύγκλητος ἐθύμωσε, ἀνεκοίνωσε στοὺς φοιτητὰς τὴν ἀπάντησι τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ἐκήρυξε τὸ Ἐθνικὸ Πανεπιστήμιο «ἐν διωγμῷ».

Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἱστορίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἰ. Πανταζίδης γράφει:

Αἱ ταραχαὶ αὗαι ἤρχισαν τῇ 13 Νοεμβρίου καὶ ἔληξαν μὲ τὴν πτῶσιν τῆς Κυβερνήσεως ἐκείνης, τῇ 9 Φεβρουαρίου 1874. Τὸ δὲ ζήτημα τῆς Φάλαγγος ἀνανεώνεται μὲν κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ ἑπομένου ἔτους 1874 — 75, ἀλλὰ διὰ τοῦ μειλιχίου τρόπου τοῦ Πρυτάνεως Π. Ρομπότη, ἐπείσθησαν οἱ φοιτηταὶ νὰ ἔχουν ὑπομονήν καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀναγνωρίσας τὴν ἰσχὺν τοῦ Ψηφίσματος τοῦ 1862, διέταξε ν' ἀναγραφῇ ἐν τῷ προγράμματι τοῦ Πανεπιστημίου τὸ μάθημα τῆς ὁπλασκίας καὶ νὰ συνταχθῇ νέος τῆς Φάλαγγος ὀργανισμός, ὅστις τὸν Νοέμβριον τοῦ 1875 ἐκυρώθη καὶ τότε συνιστῶνται καὶ οἱ λόχοι.

Ἡ νέα ὅμως αὕτη ζωὴ τῆς Φάλαγγος δὲν διήρκεσε πολύ· διότι μετὰ τρία ἔτη, ψηφισθέντος νόμου περὶ γενικῆς στρατολογίας, κατηργήθη ἡ Πανεπιστημιακὴ Φάλαγξ».

Ο ΧΑΛΚΕΝΤΕΡΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Γιὰ νὰ ζοῦμε ἥσυχα μὲ τὶς γυναῖκες, πρέπει νὰ κάνουμε πὼς πιστεύουμε ὅσα μᾶς λένε. Γιὰ νὰ μὴν ἀπατώμεθα ὅμως, πρέπει νὰ πιστεύουμε τὰ ἀντίθετα.

Ἡ βία εἶνε ἀπόδειξις παρακμῆς, ἡ δὲ χυδαιότης δεῖγμα ἀδυναμίας.

Ὁ μῦθος τῆς Ἀναδυομένης Ἀφροδίτης μᾶς δείχνει ὅτι, ὅσο ὡραία κι' ἂν εἶνε μιὰ γυναῖκα, πρέπει νὰ ἔχῃ ὀλίγο ἅλας στὸ πνεῦμα της καὶ λίγη τρικυμία στὴν καρδιά της.

Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς μας δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλες τὶς ἡμέρες ποὺ ζήσαμε, ἀλλ' ἀπὸ τὶς εὐτυχισμένες ἢ θλιβερὲς ὧρες ποὺ περάσαμε.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΜΑΧΩΝ

Πῶς ἕνας Γάλλος στρατιώτης αἰχμαλώτισε ἑφτὰ Βαυαρούς. Οἱ ἀόρατοι σύντροφοι. Πῶς τὰ κατάφερε. Γιατὶ δὲν ἔπεφτε πρηνής. Κάλλιο ὁ θάνατος, παρὰ νὰ χυθῇ τὸ κρασί. Ἕνας στρατιώτης... στέχος τῶν ἐχθρικῶν σφαιρῶν. Τρεῖς πληγὲς σὲ λίγα λεπτά. Ὁ ἀνάπηρος καὶ ἡ εὐγενικὴ δεσποινίς. Τί κάνει ὁ πόλεμος. Πῶς ἀλλάζουν τὰ πράγματα κ.τ.λ.

Ἕνα ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα ἀσφαλῶς ἐπεισόδια τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, εἶνε καὶ τὸ ἀκόλουθο:

Κάποιος Γάλλος στρατιώτης συνήντησε μέσα σ' ἕνα δάσος ἑφτὰ Βαυαροὺς καὶ τοὺς διέταξε νὰ παραδοθοῦν. Ἐκεῖνοι, ἐπειδὴ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο βρισκόνταν τοὺς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο καὶ δὲν ἐπερίμεναν βοήθεια ἀπὸ πουθενά, ὑπήκουσαν χωρὶς ἀντίρρησι.

Τότε ὁ Γάλλος ἄρχισε νὰ μιλᾶῃ δυνατὰ πρὸς μερικοὺς ἄλλους συναδέλφους του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κρυμμένοι, ὅπως φαινότανε, μέσα στὸ δάσος καὶ τοῦ ἔδιναν κάθε τόσο ἀπαντήσεις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παρουσιάζωνται.

Οἱ ἑφτὰ αἰχμάλωτοι, βέβαιοι ὅτι ὁδηγοῦντο ὑπὸ συνοδεία, ἐβάδιζαν σκυφτοί, σιωπηλοὶ καὶ χωρὶς ἀντίστασι. Ἐντωμεταξὺ ὁ συνοδός των ἐξακολουθοῦσε νὰ συνομιλῆ μὲ τοὺς ἀοράτους πάντοτε συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Βαυαρῶν, θὰ ὑπερέβαιναν τοὺς δέκα.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ὁ Γάλλος ἔφτασε στὸ στρατόπεδό του, ζήτησε τὸ λοχαγό του καὶ δείχνοντάς του τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ εἶπε:

— Ὁρίστε τὸ κινῆγι ποὺ σᾶς φέρνω!..

— Μόνος σου; ἔκαμε ἐκεῖνος κατάπληκτος.

— Ἀμ' δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

Καὶ μὲ μιὰ φωνή, ποὺ φαινόταν σὰν νἀβγαίνε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ δάσους, ἐπρόσθεσε:

— Εἶμαι, βλέπετε, ἐγγαστρίμυθος!...

***

Ἡ σάλπιγγες εἶχαν δώσει τὸ σύνθημα τῆς ἐπιθέσεως κι' ἕνας λόχος Ζουάβων ἐξώρμησε ἀπ' τὸ χαράκωμα μὲ ἐφ' ὅπλου λόγχη.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀπ' τὶς ἐχθρικὲς γραμμὲς ἡ σφαῖρες, ἡ χειροβομβίδες καὶ τὰ ἄλλα βλήματα ἔπεφταν σὰν χαλάζι, ὁ λοχαγός, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τοὺς ἄνδρες του τοὺς διέταξε νὰ σταματήσουν καὶ νὰ πέσοιν ὅλοι κάτω.

Ἐκεῖνοι ἀνέκοψαν ἀμέσως τὴν ὁρμή τους καὶ ἔστευσαν νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴ διαταγή του. Μονάχα ἕνας ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκόμα ὀρθός, μέσα στὴ βροχὴ τῶν σφαιρῶν καὶ στὴ θύελλα τῶν ὁμοβροντιῶν.

— Τί κάθεσαι ἔτσι σὰν ξῦλο, μωρέ; τοῦ φώναξε ὁ ἀξιωματικός. Πέσε κι' ἐσὺ κάτω, ζῶο!...

— Δὲν μπορῶ, λοχαγέ μου, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Καὶ τί ἔχεις, μωρὲ ζωντόβολο; τοῦ ξαναπε θυμωμένος ὁ λοχαγός.

— Νά... Ἔχω ἕνα μπουκάλι μὲ κρασὶ στὴν τσέπη μου χωρὶς βούλωμα κι' ἅμα ξαπλωθῶ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, θὰ χυθῆ!...

***

Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς μάχης, ἕνας Γάλλος στρατιώτης ἐδέχτηκε μιὰ σφαῖρα στὴν κνήμη. Χωρὶς ὅμως νὰ τὰ χάσῃ, ἀνεφώνησε γελῶντας:

— Πολὺ χαμηλὰ μὲ πετύχατε!...

Σὲ λίγο δεύτερη σφαῖρα τὸν ἐβρῆκε καὶ τὸν ἐπλήγωσε στὸ χέρι.

— Πολὺ ψηλά! φώναξε τώρα ὁ στρατιώτης.

Δὲν πέρασαν ὅμως οὔτε δέκα λεπτὰ καὶ τρίτη σφαῖρα τοῦ διεπέρασε τὸν ὦμο καὶ βγῆκε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά.

Ὁ τραυματίας ὅμως δὲν ἔχασε καὶ πάλι τὴν ψυχραιμία του κι' ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ κατευθυνθῆ στὸ χειρουργεῖο, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ καὶ φώναξε:

— Βρὲ κτήνη! Ὅλο ἐμένα τὸν ἴδιο βαρᾶτε;...

***

Κάποιος ἀνάπηρος Γάλλος στρατιώτης κατέβαινε μιὰ μέρα κάποια λεωφόρο τοῦ Παρισιοῦ. Στὸ δρόμο ὅμως τοῦ λύθηκε τὸ κορδόνι τοῦ παπουτσιοῦ του καὶ μ' ἕνα χέρι—γιατὶ τὸ ἄλλο τὸ εἶχε χάσει σὲ μιὰ μάχη—τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ δέσῃ.

Τότε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα τοῦ λαοῦ, ποὺ ἔτυχε νὰ περνᾶῃ ἀπὸ κεῖ, πλησίασε τὸν ἀνάπηρο, ἔσκυψε, πῆρε τὸ κορδόνι καὶ τοῦ τὸδεσε.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶπε σαστισμένος ὁ στρατιώτης.
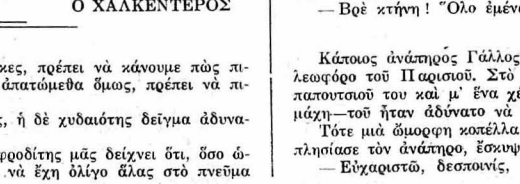
— Τίποτε, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος. Πρὶν ἀπ' αὐτὸν μᾶς δένατε ἐσεῖς τοὺς μεταξωτοὺς φιόγκους μας. Τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ ἡ δική μας νὰ σᾶς δένουμε τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν...